

Interview met

Thierry Schmitter

Topsporter Thierry Schmitter: "Ik moest verder, voor hen."

Je bent buitensporter in hart en nieren. Een leven zonder de kick van 'het winnen' en het gevecht met de elementen? Je kunt het je gewoon niet voorstellen. Totdat het noodlot op jouw deur klopt en een ernstig ongeluk alles kapot maakt wat je lief is. Het overkwam de Haagse zeiler en bergbeklimmer Thierry Schmitter, die door een val in een ravijn zijn rug brak en sindsdien in een rolstoel zit. Wat betekende dat voor hem? Voor zijn leven en zijn ambities? Hoe vocht hij zich terug? En vooral: waar haalde hij de kracht vandaan?

Thierry's droom: berggids worden

Sporten zit Thierry Schmitter (47 jaar) in het bloed. In zijn jeugd bracht hij zijn vrije tijd vooral door in een zeilboot of op een surfplank voor de kust bij Scheveningen. En tijdens de vakanties bij familie in Zwitserland genoot de zoon van Franse ouders met volle teugen van de spannende bergtochten in de Alpen. Berggids, dát is wat hij wilde worden... Na zijn studie maritieme techniek in Delft pakte Thierry al snel zijn spullen en verhuisde naar Zwitserland om zijn jongensdroom na te jagen.

Wat fascineerde hem zo in de bergsport? Thierry: "In de bergen moet je veel gevaren trotseren en heel snel de juiste keuzes maken tussen risico's en hoe die te beheersen. De gevolgen van die beslissingen ervaar je direct aan den lijve. Niet het gevaar geeft de kick, maar de manier waarop je daarmee omgaat. Dat geeft zo'n enorm bevredigend gevoel dat je dat telkens weer opzoekt."

De wereld verging

Zondag 29 november 1998 haalde een dikke streep door die gelukkige periode. Bij het beklimmen van een bevroren waterval stapte Thierry op een los stuk sneeuw, waarna een lawine hem 70 meter naar beneden sleurde. Een dwarslaesie, luidde de diagnose in het ziekenhuis. De Hagenaar zou nooit meer kunnen lopen, laat staan sporten, zo liet het zich aanzien. "Op dat moment verging de wereld", herinnert hij zich. "Sport was alles voor mij. Ik was alles kwijt wat voor mij belangrijk was. Maar ik realiseerde me ook al snel dat ik me moest herpakken om er te zijn voor mijn jonge gezin met twee kleine kinderen."

Ondanks het diepe dal waar hij doorheen ging, is Thierry Schmitter geen moment echt moedeloos of depressief geweest. "Dat zit gewoon niet in mijn aard. Ik kijk altijd naar de toekomst en maak continu plannen. Ik wist wat ik niet meer kon, maar wat kon ik nog wel? Dáár wilde ik me op richten."

Vervolg op pagina 46

• Uit een
diep
dal.

Interview met

Thierry Schmitter

“Ik wist wat ik niet meer kon, maar wat kon ik nog wel?”

Vervolg van pagina 45

Vliegeren op het strand

In die moeilijke periode kreeg Thierry veel steun van zijn gezin. Vooral zijn twee jonge kinderen bevrijdden hem uit zijn gepieker. “Kinderen letten niet op die rolstoel. Voor hen is dat een stuk speelgoed, meer niet”, blikt hij terug. “Ze letten op wat je uitstraalt, ze willen een vader. Doorslaggevend was een moment tijdens een vakantie in Bretagne. Op een gegeven moment wilden mijn kinderen per se dat ik met ze ging vliegeren op het strand. Met heel veel moeite hebben we de rolstoel op het strand gekregen. Maar die moeite was het meer dan waard. Dat ik dát moment met ze kon delen, was zo’n intense ervaring... Toen besepte ik pas goed: ik moet verder. Voor hen.”

Olympische medailles

Thierry’s hernieuwde vechtlust vond al snel een nieuwe uitlaatklep: zeilen. Zijn onblusbare prestatiedrang en doorzettingsvermogen werden beloond met vele medailles, waaronder bronzen plakken bij de Paralympics in

Griekenland en Engeland in 2004 en 2012 en drie wereldkampioenschappen. In 2011 werd de Hagenaar zelfs verkozen tot gehandicapte sporter van het jaar. Een titel waar Thierry niet al te veel waarde aan hecht. “Ik ben veel trotser op – zeg maar – een tweede plaats bij een gewoon wereldkampioenschap, waar je écht tegen de beste zeilers ter wereld strijdt. Ik wil me meten met iedereen, niet alleen met lotgenoten in een rolstoel. Dat laatste heb ik toch altijd een beetje als vernederend ervaren.”

Stel jezelf nieuwe doelen

In zijn werk hervond Thierry zijn draai als octrooionderzoeker bij het Europees Octrooibureau in Rijswijk. Van zijn werkgever krijgt hij twee middagen per week vrij om zich uit te leven in zijn nieuwste sportpassie: sitkiten. Iets wat veel meer werkgevers zouden moeten doen, vindt hij: personeel vrij geven om te sporten. Je krijgt er fittere, scherpere en beter gemotiveerde medewerkers voor terug. Zijn doorzettingsvermogen en wil om te winnen hebben Thierry Schmitter niet alleen

medailles gebracht, maar ook de kracht om de beperkingen van een leven te boven te komen. Wat zou hij lotgenoten die eenzelfde zware klap te verduren krijgen als hij destijds, willen meegeven? Thierry: “Sta niet te lang stil bij je situatie en probeer je leven zo snel mogelijk weer op te pakken. Stel jezelf nieuwe doelen, werk daar stapje voor stapje naartoe en geef niet op. Zo heb ik het ook gedaan en dat heeft me ver gebracht.”

“Maak mensen eigenaar van eigen toekomst.”

Thierry Schmitter doet een beroep op werkgevers om medewerkers met een beperking zelf mee te laten beslissen over een andere functie in het bedrijf. Uit eigen ervaring weet Thierry Schmitter hoe vernederend het kan zijn als dat niet gebeurt. Na zijn terugkeer na de revalidatie mocht hij van zijn toenmalige werkgever in Zwitserland niet meer naar klanten op pad. Zonder medeweten had men hem overgeplaatst naar de ‘binnendienst’. “Uit pure onwetendheid nemen managers soms beslissingen die heel vernederend kunnen zijn”, vindt Thierry. “Voor mensen die in een kwetsbare situatie zitten, zoals ik toen, kan dat desastreuus uitpakken voor hun zelfvertrouwen. Daarom is het heel belangrijk dat je als werkgever mensen laat meebeslissen over hun lot en daarmee eigenaar maakt van hun eigen toekomst. Alleen zo geef je ze hun zelfvertrouwen weer terug.”